

အင်္ဂလန်ခရီး မပြီးသေးပါ (၁၅) အရှင်ဉာဏ်က

Stratford-upon-Avon (သို့မဟုတ်) ရှိတ်စပီးယားမြို့တော်

စတရက်ဖို့ အပ်ပန် အေဗွန် (Stratford-upon-Avon) တဲ့။ ဒီစာလုံးတွဲကို ဖတ်ရလို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီစာလုံးရဲ့ အသံကို ကြားရရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါဟာ မြို့တစ်မြို့ရဲ့ နာမည်ဖြစ်တယ်လို့ ထင်သူက အတော်နည်းမှာပါ။ တစ်ဦးဦးက ဒါဟာ

အထင်ကရ မြို့တစ်မြို့ရဲ့ နာမည်ပါလို့ ဆိုလိုက်ရင်ဖြင့် အံ့တောင် အံ့သြသွားနိုင်ပါတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး ဒီမြို့ဟာ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး ရှိတ်စပီးယား မွေးဖွားရာ မြို့လေးရဲ့ နာမည်ဖြစ်တယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် အံ့သြတာထက် ဟိုဖက်ကိုပင် လွန်သွားနိုင်မလားပါ။

ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူလီယက်၊ ဂျူလီယက်ဆီဇာ၊ ဟမ္မလက်တီ၊ မက်ကဘက်၊ လီယာမင်းကြီးစတဲ့ ကမ္ဘာကျော်စာပေတွေ ကိုရေးခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး ရှိတ်စပီးယား ရဲ့ မွေးဖွားရာမြို့တဲ့လေ။ ကိုယ့်ကိုလိုက်ပို့မည့်သူတွေက ရှိတ်စပီးယားမြို့ကို ပို့မယ်ဆိုတော့ ကိုယ်က ရှိတ်စပီး

ယားမွေးဖွားရာဒေသကို စွဲပြီး မြို့အမည်ကိုလည်း ရှိတ်စပီးယားလို့ပဲ ပေးထားတယ်ထင်ခဲ့တာ။ တကယ်လို့သာ ရှိတ် စပီးယားမြို့လို့ အမည်ပေးထားမယ်ဆိုလျှင် ဒီမြို့လေးရဲ့ နာမည်ဟာ ကမ္ဘာကျော်နေမှာလို့လည်း တွေးမိပါတယ်။

ရှိတ်စပီးယားဆိုတဲ့နာမည် ထင်ရှားသလောက် ဘာဖြစ်လို့ ဒီစရက်ဖို့အပ်ပန်အေဗွန်ဆိုတဲ့ နာမည်က မထင်ရှားရ တာလဲဆိုတာကိုတော့ မသိပါဘူး။ သူများတွေ အံ့သြ မအံ့သြခြင်းဆိုတာထက် ကိုယ့်အနေနဲ့ ကမ္ဘာကျော် စာရေး ဆရာကြီး မွေးဖွားခဲ့တဲ့ ဒီမြို့လေးရဲ့ နာမည်ကို ဘာကြောင့် ကြိုတင်သိမထားခဲ့ရတာလည်း ဆိုတာကိုပဲ အံ့သြနေမိ ပါတယ်။ စတရက်ဖို့ဆိုတဲ့စကားကိုလည်း ကြားဖူးနေပြီး။ အေဗွန်ကလည်း သိပ်မစိမ်းလှ။ အပ်ပန်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ ပရိပိုဇေးရှင်းကလည်း တွေ့နေကြ။ သို့ပေမယ့် ဒီစကား လုံးသုံးလုံး ပေါင်းပြီးကာမှ မြို့တစ်မြို့နာမည်ဖြစ်နေတဲ့ ဒီနာ မည်ကတော့ ကိုယ့်အတွက် အလွန်ထူးဆန်းနေတာ။ ပြီးတော့ ဒီမြို့လေးက ကိုယ်အမြဲကြားနေတတ်တဲ့ ရှိတ်စပီး ယားရဲ့ မွေးရာအရပ်တဲ့လေ။

စိမ့်စိမ့်လေးအေးပြီး ငြိမ့်ငြိမ့်လေး ပြေးစီးနေတဲ့ အေဗွန်မြစ်ကလေးရဲ့ ကမ်းခြေမှာ လှလှပပလေးတည်နေတဲ့မြို့။ စိမ်းညို ရွှေလွှာ ဖြူနီဝါပြာ ရောင်စုံပန်းအလှတွေနဲ့ လှချင်တိုင်း လှနေတဲ့မြို့လေးတစ်မြို့။ ဘလက်ကင်ဂိုက် ရှေးဟောင်းလက် ကျန် အိမ်လေးတွေနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိလှတဲ့ မြို့လေးတစ်မြို့။ အေဗွန်ရဲ့ နှစ်လုံးအသည်း အလယ်ပဟိုချက်မလောက်က နေပြီး ကွေ့ကာရစ်ကာ အေဗွန်မြစ်ငယ်လေးက ချစ်စဖွယ်စီးဆင်းနေတဲ့မြို့။ ဒီမြို့လေးရဲ့ နာမည်ကိုတောင်မှ မကြားမိ ဘူးလောက်အောင် ညံ့ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ပြစ်တင်စကား ဆိုရမလိုပါ။ Avon ဆိုတဲ့ ဒီစကားလေးကလည်း Celtic ဘာသာစကားအရ River မြစ်လို့ပဲ အဓိပ္ပါယ်ဆောင်ပါသတဲ့။ ဒီတော့ ဒီမြို့လေးအလယ်မှာ ဒီအေဗွန်မြစ် ကလေး စီးမျောနေတာ အဆန်းဘယ်မှာ ဟုတ်လိမ့်မလဲ။ အဲပါလေ။ ဆန်းနေခဲ့တာက ကိုယ်သာပါ။

ကိုယ်တို့ရောက်တဲ့နေ့က ဒီမြို့လေးမှာ အပူချိန်အတန်အသင့် မြင့်တဲ့နေ့။ သို့ပေမယ့် မြို့လေးထဲကားစဝင်တော့ သစ် ပင်စိမ်းစိမ်းတွေ အုပ်ကာဆိုင်းနေမှုက မြို့တွင်းရှိနေသူအားလုံး အပူဒဏ်နဲ့ မဆိုင်သလို ဖြစ်နေသလို ထင်မိစေတယ်။

လမ်းတစ်ခုမှာလည်း ပန်းဆိုင်တွေက အိမ်ရှေ့၊ ဈေးဆိုင်၊ ဓာတ်မီးတိုင်မှန်သမျှ တွဲလဲကျလို့။ လှချင်တိုင်း လှနေလိုက် တဲ့မြို့။ ကားရပ်နားရာနေရာဘေးက ဥယျာဉ်ကျယ်တစ်ခုထဲက မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာတော့ လူတွေနဲ့အပြည့်။ ကားရပ် တဲ့နေရာကနေ မြက်ခင်းပြင်ကိုဖြတ် ရှိတ်စပီးယား အလောင်းခန္ဓာလဲလျောင်းရာ ဟိုးလီးတရိုင်နတ် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းလေးကိုသွားတော့ ကြားထဲမှာ အေဗွန်မြစ်လေး ခြားနေတယ်။ ခပ်လှန်းလှန်း ကိုက်သုံးရာလောက်ကနေ လှည့်သွားမယ်ဆိုလျှင် ဘုရားကျောင်းလေးဆီကို ရောက်နိုင်တဲ့ အနီးဆုံး တံတားလေးရှိတယ်။ သို့ပေမယ့် အများစု သောသူတွေက အဲဒီသွားလို့ရတဲ့တံတားက လှည့်မသွားပဲ ပေ ၆၀ ခန့်သာကျယ်တဲ့ ဒီမြစ်လေးကိုဖြတ်ပြီး အေဗွန် တဖက်ကမ်းကူးဖို့ ဖန်တီးထားတဲ့ လှေကလေးတွေနဲ့ပဲ ကူးကြတယ်။ ဒါဟာ အေဗွန်ကိုရောက်ခိုက် အမှတ်တရ အေ ဗွန်မြစ်ကို လှေနဲ့ဖြတ်တဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခု သက်သက်ယူရုံမျှသာဖြစ်မယ်လို့ တွေးမိတယ်။ မြစ်လယ်ကနေ ဟိုးလီး တရိုင်နတ်ဖက်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ရှေးဟောင်းအဆောက်အဦး တရိုင်နတ်ဘုရားကျောင်းလေးက မြစ်ရေစီး ကြောင်းလေး ထိပ်တည့်တည့်မှာ ရှိနေသလိုလို ထင်ရတယ်။ ဒီလှေခရီးလေးဟာ တရိုင်နတ်ဘုရားကျောင်းလေး အောက်ကနေ အေဗွန်မြစ်လေး စီးဆင်းလာတယ်လို့ ထင်စေချင်တဲ့ ခံစားမှုအတွေ့အကြုံမျိုး ရစေချင်လို့ တမင်များ ဖန်တီးထားလေသလားလို့ တွေးမိတယ်။ လှေကူးခ တစ်ဦး နှစ်ဆယ့်ငါးပင်းစ် (တစ်ပေါင်ရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံ) ဆိုတဲ့ငွေ ကြေးဟာ စီးပွားရေးအကျိုးအမြတ်အတွက် ဒီလှေခရီးစဉ်လေးတိုတိုလေးကို စီစဉ်ထားတာ ဟုတ်လိမ့်မယ် မဟုတ် ဖူးဆိုတဲ့ အတွေးကိုလည်း ရောက်စေပါတယ်။

စေ့ဖို့ ပျော်စရာ နေရာလည်း ဖြစ်ဦးမှဟာကိုး။

ကိုယ်တို့လှေကလေး တဖက်ကမ်း ကူးခိုက်မှာပဲ အေဗွန်မြစ်ကလေးတလျှောက် သင်္ဘောငယ် လေးတွေကို အပျော်တမ်းစီးနင်းကာ အေဗွန်ရဲ့ အလှကို မြစ်ထဲက ရှုစားနေကြတဲ့ ခရီးသည် တွေကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ သူတို့အားလုံးမျက် နှာပေါ်မှာတော့ အပြုံးကိုယ်စီနဲ့။ မြစ်ကြီးချောင်း ကြီးမှ မဟုတ်ပဲ မြစ်ငယ်ချောင်းငယ်လေးပေမယ့် ပျော်ရွှင်မှုအပြည့်ရအောင် ဖန်တီးနိုင်လျှင်ဖြင့် ဖြစ်နိုင်တာပဲဆိုတဲ့ အသိတစ်ခုလည်း ရလိုက်ပါ တယ်။ အေးပေါ့လေ။ လာလည်သူတွေ ပျော်နိုင်

ဟိုးလီးတရိုင်နတ်ကိုရောက်တော့ မိနီစတာတစ်ယောက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက ထွက်အလာနဲ့ ကြုံလို့ ဖော်ဖော် ရွှေ ရွှေ ဖိတ်ခေါ်ပြီး အတွင်းမှာ လက်ရှိတာဝန်ကြနေတဲ့ တာဝန်ရှိသူတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ သိလိုတာများရှိလျှင် လည်း မေးမြန်းနိုင်ပါကြောင်း ဖိတ်မန်တယ်။ ခက်တာက ကိုယ်က ရှိတ်စပီးယား ခန္ဓာအလောင်း လဲလျောင်းရာနေရာ ဖြစ်တယ်ဆိုလို့သာ လာခဲ့တာ။ ဒီဘုရားကျောင်းရဲ့ ရာဇဝင်ကို နည်းနည်းလေးမှ သိထားသူ မဟုတ်ဘူးလေ။ တကယ် ဆို ကိုယ်သွားမယ့်နေရာ တွေရဲ့အကြောင်းကို ကြိုတင်လေ့လာထားဖို့ သင့်တာ။ ကိုယ်က သွားခဲ့တဲ့ ဘယ်နေရာ အ ကြောင်းကိုမှ ကြိုတင်လေ့လာထားတာ မရှိခဲ့ဘူး။ ကြိုသိထားတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ရှေ့ပြေးအသိတွေက ကိုယ် တကယ်တွေ့ရမယ့် နေရာတွေနဲ့ဆိုင်တဲ့ တကယ့် ခံစားမှုအပေါ်မှာ အရိပ်ထိုးနေမှာ စိုးကြောက်တဲ့ ကိုယ့်ယုံကြည်မှုက ကိုယ့်ကို ကြိုတင်လေ့လာဖို့ နောက်တွန့်စေခဲ့တယ်လေ။

ကိုယ်ရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာတော့ တရိုင်နတ် ဘုရားကျောင်းလေးကို ပြန်လည်မွန်းမံနေလေရဲ့။

ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာလည်း ၁၂၀၀ ခုနစ်ကတည်းက တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ တရက်ဖို့ရဲ့ ရှေးအကျဆုံး အဆောက်အဦးလေး၊ တရိုင်နီတီရဲ့ ရှေးဟောင်းအလှလေး မပျက်စီးသွားတန်ကောင်းစေဖို့ကိုတော့ လိုလားနေမိတယ်လေ။ ကိုယ်က စိုးရိမ်လို့သာ စိုးရိမ်နေမိတာပါ။ အင်္ဂလိပ်တွေက အဟောင်းထိန်းသိမ်းရာမှာ ကျွမ်းကျင်သလို ရှေးဟောင်းတန်ဖိုးကိုလည်း လေးစားမြတ်နိုးတတ်သူတွေပါ။

ဂျွန်ဟော့ရဲ့စမ်းသပ်မှုအချို့ကိုလည်း ပြသထားတယ်။

အေဗွန်ကိုရောက်တော့ ရှိတ်စပီးယားရဲ့ သမီး ဆူဇန်းနားနဲ့ သူ့ခင်ပွန်းဒေါက်တာ ဂျွန်ဟော့တို့နေထိုင်ခဲ့တဲ့ အိမ်လေးထဲ ကိုလည်း ဝင်ရောက်ကြည့်ခဲ့သေးတယ်။ အိမ်ထဲကိုဝင်ရောက် ကြည့်ရှုဖို့ လက်မှတ်ဝယ်ဖို့လိုတယ်လေ။ ဘာမှအထူးလည်း ရှိလောက်မယ် မထင်တာနဲ့ မဝင်တော့ဘူးဆိုပြီး တံခါးဝကနေ ပြန်ထွက်မယ်အလုပ်မှာ တာဝန်ရှိသူအမျိုးသမီးက လက်မှတ် မဝယ်ပဲ သူ့ရဲ့အထူးဧည့်သည်အဖြစ် အခမဲ့ဝင်ရောက်ကြည့်ရှု နိုင်ကြောင်း လိုလိုလားလား ပြောလာလို့ ဝင်ကြည့်ဖြစ်တယ်။ အိမ်လေးအတွင်းမှာတော့ ၁၆ နဲ့ ၁၇ ရာစု ပန်းချီလက်ရာ အချို့နဲ့ စားပွဲကုလားထိုင်တွေကို ပြသထားတယ်။ ဒေါက်တာ

အိမ်လေးရဲ့နောက်မှာရှိတဲ့ ဂါးဒင်းဝေါလ် လို့ခေါ်တဲ့ ဥယျာဉ် စည်းရိုးနံရံလေးက စိတ်ဝင်စားစရာပါ။ သစ်ပစ်တွေနဲ့ နှစ်ထပ်နံရံလုပ်ထားတဲ့ အတွင်းကနေ အိမ်နောက်ဥယျာဉ် လေးထဲမှာ ပုံစံအမျိုးမျိုးဖော်ထားတဲ့ ပန်းမျိုးစုံအလှကို ကျကျနန တဝကြီး ကြည့်ရှုနိုင်တယ်။ ရောင်စုံပွင့်ဖူးနေတဲ့ ပန်းခင်းလေးတစ်ခုတစ်ခုရဲ့ အလယ်မှာ ရှေးဟောင်း လက်ရာ ရေပန်းလေး နောက်ခံပြုကာ ကဗျာဆန်ဆန် လေး ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဒီနေရာလေးဟာ အသင့်လျော်ဆုံးဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် သင့်အနေနဲ့ ကိုယ့် ဓာတ်ပုံကိုယ်ပြန်ကြည့်တိုင်း ငါ တကယ် ပန်းခင်းကို နောက်ခံပြုလို့ ရိုက်ခဲ့တာမှ ဟုတ်ပါလေစ၊ ပန်းချီကား တကားကိုများ နောက်ခံထားလို့ ရိုက်ဖြစ်ခဲ့တာလားလို့ သံသယဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်မယ်။ တခါခါမှာ လှပလွန်းတဲ့ သဘာဝတရားဟာ ပန်းချီကားနဲ့ အထင်မှားတတ်တာ ကြောင့်ပါ။ လှပလွန်းတဲ့ ပန်းခင်းလေး အလှပျက်သွားမှာစိုးလို့ ဒီနေရာမှာ ကိုယ့်ပုံပါတဲ့ ဓာတ်ပုံကိုတောင် ထည့်သွင်း မမျှဝေချင်လောက်အောင် ဖြစ်မိတယ်ဆိုလျှင် ကိုယ်လွန်ရန်ကောလို့ သင်မဆိုလောက်ပါဘူးလို့ ယုံကြည်မိပါရဲ့။

ဟိုက်လမ်းပေါ်အဖြစ်မှာတော့ ကမ္ဘာကျော် ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကြီးကို တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ မစ္စတာဟားဗတ် ရဲ့အိမ်ကိုလည်း အိမ်ရှေ့မှာ အမေရိကန် အလံဟောင်း တစ်ခုကို လွှင့်ထူလို့ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒီအိမ်ကိုတော့ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်က ပိုင်ပါသတဲ့။ ဟောင်းနွမ်းမှုတွေ နဲ့ လွှမ်းခြုံထားတဲ့ ဒီမြို့လေး မှာ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှု တွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ထားပုံက စိတ်ချမ်းမြေ့မှုကို အပြည့် အဝ ပေးနိုင်လိုက်တာများ။ လှပတဲ့ ညနေခင်းဆိုတာ အခြားမှာရှာလို့ ရနိုင်မယ်လို့ပင် မထင်မိတော့။

ကိုယ်သွားခဲ့ဖူးတဲ့ မြို့တွေထဲမှာ ပန်းချီကားတစ်ခုထဲက ပန်းမြို့တော်လေးတွေနဲ့ အလားတူတဲ့ မြို့နှစ်မြို့ရှိတယ်။ တစ်မြို့က ကနေဒါနိုင်ငံ အနောက်ခြမ်း ဗန်ကူးဗားအနီးက ဗစ်တိုးရီးယားဆိုတဲ့ မြို့လေး။ နောက်တစ်မြို့ကတော့ ခုကိုယ် မျက်စိရှေ့ရောက်နေတဲ့ စတရက်ဖို့အပ်ပန် အေဗွန်မြို့လေးပေါ့။ ဒီမြို့လေးတွေမှာ အမှတ်ထားမိနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတဲ့ ရှေးဟောင်းမြို့ပြအငွေ့လေးတွေနဲ့ ရောင်စုံပန်းလေးတွေ တွဲလဲခိုနေတဲ့ လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးတိုင်လေးတွေက ကိုယ့်မျက်စိကို အတော်ဖမ်းစားနိုင်တာ။

ရိုတ်စပီးယားကိုမွေးဖွားခဲ့တဲ့ အိမ်ရှိရာလမ်းထဲကိုယ်ရောက်တော့ ညနေစောင်းစပြုပြီ။ ရိုတ်စပီးယား ညနေချမ်းနဲ့ တစ်နေ့တာ၊ တစ်နှစ်တာ၊ တစ်ဘဝတာ အပန်းဖြေဖို့ လမ်းလေးထဲကို လူတွေရောက်လာစပြုပြီ။ ပန်းရောင်စုံတွဲလမ်းလေးမှာ အသားအရောင်၊ အဆင်းအရောင်စုံတဲ့ လူသားတွေနဲ့ မကြာမီမှာ ပြည့်တော့မယ်။ ဒီလမ်းလေးထဲရောက်နေတဲ့သူအများစုဟာလည်း တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရိုတ်စပီးယားအကြောင်း သိထားကြသူတွေ အများစုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ကတော့ ထင်မိတယ်။

ဒီလမ်းလေးက စတရက်ဖို့ အပ်ပန် အေဗွန်ရဲ့ အသည်း။ ကိုယ့်ကိုတစ်ယောက်ယောက်ကများ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လျှောက်ချင်တဲ့လမ်းကလေးတစ်လမ်းကို ပြောပြပါလို့ ဆိုလာရင် ခုချိန်မှာတော့ **Henley Street** ဆိုတဲ့ ဒီလမ်းလေးပဲဖြစ်မှာပါ။ ဒီလမ်းလေးကလွဲလို့ ကိုယ့်မှာပြောပြစရာ အခြားလမ်းလည်း မရှိသေးပါဘူး။ ကိုယ်တင်လားဆိုတော့ ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ။ ကြည့်ပါလား။ ဒီလမ်းလေးကို **"a Mecca for all lovers of literature."** လို့ တင်စားခေါ်ကြတယ်လေ။ စာပေမြတ်နိုးသူတွေရဲ့ အထွတ်အမြတ်ထားရာ နယ်မြေပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တော့ထင်တယ်။ ဒီလမ်းလေးထဲကိုလာဖို့ဆိုလျှင် ခုလိုနွေတစ်နေ့ရဲ့ ညနေစောင်းတဲ့ အချိန်လေးတော့ဖြစ်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်လို့။

ကိုယ်နောက်တစ်ခေါက် ရိုတ်စပီးယားမြို့ကို ရောက်ဖြစ်ဦးမယ်ဆိုလျှင်တော့ ဒီမြို့လေးမှာ တစ်ညတာအိပ်ဖြစ်ဖို့ စီစဉ်ဦးမှာ။ နောက်ပြီးလည်း ဒီလမ်းလေးထဲမှာရှိတဲ့ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး ရိုတ်စပီးယားပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ပုဒ်ကိုလည်း ဖတ်ဖြစ်နေဦးမှာ။ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီးမွေးဖွားရာဖြစ်တဲ့ ဒီဟင်လီလမ်းပေါ်ရှိ ကော်ဖီဆိုင်လေးတွေက လေဟာပြင်ထိုင်ခုံလေးပေါ်မှာ တစ်ညနေခင်းလောက်ထိုင်ကာ ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူလီယက်ကိုသာဖတ်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ရိုတ်စပီးယားဝိဉာဉ် ဝင်မလာနိုင်ဖူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ။ ကိုယ်ဖတ်ချင်တဲ့ပြဇာတ်တွေထဲမှာ ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူလီယက်က နံပါတ်တစ် ဖြစ်နေတာအတွက်တော့ စာပေသမားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်အတွက် သင့်မြတ်လျော်ကန်တဲ့ အတွေးလည်း ပဲဖြစ်မှာပါ။ ဒီစာကိုဖတ်ပြီး ကိုယ့်ကို စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူတစ်ဦးလို့ သင်ကဆိုချင်ကောင်း ဆိုချင်မလားပဲပေါ့။ အင်းသင်ခုလို ဒီစာကိုဖတ်ခွင့်ရနေခြင်းဟာ ကိုယ်စိတ်ကူးယဉ်တတ်တာကြောင့်လို့ပြောရင်ဖြင့် သင့်စကား ရပ်နားသွားမှာပါ။ ကိုယ်က ချစ်သူတွေနဲ့ ကွဲကွာရ၊ ခွဲခွဲရခြင်းတွေ၊ မုန်းသူတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရ၊ ဆုံတွေ့ရခြင်းဒုက္ခတွေကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း မလိုလားသလို၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်းပဲ မတွေ့မကြုံ၊ မဆုံစေချင်ဘူးလေ။ ပီယေဟိ ဝိပ္ပယောဂေါ-ဟာ ဒုက္ခဆိုတဲ့ ဆင်းရဲခြင်း နောက်ဆက်တွဲကို ဖြစ်စေတတ်တယ် မဟုတ်လား။

ရိုတ်စပီးယားရဲ့လက်ရာတွေက သူ့နှောင်းခေတ် အနုပညာလောကသားတွေအပေါ်မှာ အများကြီးလွှမ်းမိုးနေခဲ့တယ်လို့ ပညာရှင်အများက ပြောကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ဇာတ်ဆောင်တွေရဲ့ အပြန်အလှန်ပြောတဲ့စကားတွေ၊ သူတို့ရဲ့ အမူအကျင့်တွေ၊ ဆန်းပြားတဲ့ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်တွေနဲ့ စကားလုံးအသုံးပြုပုံတွေဟာ နှောင်းခေတ်အနုပညာရှင်

တွေ့ရဲ့ စံနမူယူဖွယ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ရှိတ်စပီးယားရဲ့ စာတွေဟာ ဇာတ်လမ်းမှာပါဝင်တဲ့ဇာတ်ဆောင်တွေရဲ့ အတွင်း အဇ္ဈတ္တကိုဖောက်ထွင်းပြီး မြင်နိုင်လောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်လို့လည်း ပြောတတ်ကြပါတယ်။

၁၆ ရာစုခေတ်က တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ရှိတ်စပီးယား မွေးဖွားရာ အိမ်လေးဟာ ဗိသုကာပညာအရ မဆန်းပြားသလို နေထိုင်စရာ အနေအရလည်း မခမ်းနားပါဘူး။ မခမ်းနားမ

ထယ်ဝါပေမယ့် ရှိတ်စပီးယားနဲ့နွယ်နေတဲ့ ဒီနေရာလေးကို ကြည့်ရှုဖို့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က ခရီးသွားတွေ တစ်နှစ်ကို သုံးသန်းခွဲလောက် ဒီမြို့လေးကို လာလေ့ရှိပါတယ်တဲ့။ နောင်နှစ်များမှာ သူတို့ရေတွက်မယ့် ဒီသုံးသန်းခွဲဆိုတာထဲ ကိုယ်လည်းတစ်ဦး အပါအဝင်ဖြစ်သွားဦးမှာအတွက် ကိုယ်ကတော့ ကြိုတင်ကာ ဂုဏ်ယူနေမိတယ်။

နေရောင်ခြည်လေး မှုန်ပျံ့ပျံ့။ မကြာမီအချိန်လေးမှာပဲ ကောင်းကင်မှာ ယီးလေးခိုနေကြ ကြယ်တာရာလေးတွေရဲ့ အလင်းစက အေဗွန်မြစ်လေးထဲ ရေသောက်ဆင်းရင်း လှေကလေးတွေပေါ် ခဏနားခိုကာ အေဗွန်ရဲ့ သံစဉ်တေးအလိုက် ခုန်ပေါက်လို့ ကကြတော့မယ်လေ။ ဒီအချိန်မှာပဲ စတုရက်ဖို့ အပ်ပန်အေဗွန်မြို့လေး၊ ရှိတ်စပီးယားမြို့လေးကနေ ကိုယ်တို့ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ့်စိတ်တွေကတော့ ရှိတ်စပီးယားမွေးဖွားရာ ဟင်လီလမ်းလေးပေါ်မှာတစ်လှည့်၊ အေဗွန်မြစ်လေးထဲက လှေလေး တစ်စင်းပေါ်မှာတစ်ခါ၊ လမ်းလျှောက်ကာ၊ လဲလျောင်းကာ၊ ကူးချည်သန်းကာ ကျန်နေရစ်ဆဲ။ ။